

Ørne eller Villie til at kunne raade over sine Midler eller f. Ex. for Døttrenes Vedkommende Usikkerheden om, under hvis Myndighed de ville komme til at leve. Jeg tror saaledes, at denne Bestemmelse kun vil faa ringe Anvendelse, og hvis Bestemmelsen loyalt gennemføres, hvad jeg ikke nærer Tvivl om, langt ringere Anvendelse end Arvelovens § 28 om Fastsættelse af Kapitaler, thi naar saadanne Tilfælde ere tilfede, som kunne fremkalde Tvivl om at sætte Midlerne fast, vil der netop i Reglen ikke være Anledning til at efterlade Fordeindomme paa denne Maade. Forfjellen er jo ganske fremtrædende, thi medens de Kapitaler, som man saaledes efterlader sig, og som skulde fastsættes for den Paagjældende, netop fuldstændig undrages fra dennes Bestyrelse, vil Meningen med at efterlade sig Fordeindomme netop være, at den Paagjældende selv skal bestyre dem, om han end skal være undragen fra Raadighed til at sælge eller pantsætte dem. Jeg tilstaar oprigtig, at jeg mente, at denne Myndighed allerede laa i Arvelovens § 28, og muligvis er denne Anstuelse fremkommen derved, at det var mig, der i en Række af Aar har arbejdet i Justitsministeriet, velbekjendt, at Regjeringen ansaa sig for fuldstændig berettiget til at konstruere saadanne Dispositioner, men jeg erkjender ganske vist, at det ikke ligger i Arvelovens Ord. Et ganske andet Spørgsmaal er det, om der ikke kunde være Anledning til for de Eiendomme, der løses ud af Majoratsbaandet, at indrømme den, i hvis Haand de gaa over, en Myndighed til at sætte dem fast for een eller flere Generationer og altsaa gjøre dem til virkelige, men mere forvarige Fideikommisser. Det vil jeg ikke anse for grundlovstridigt, thi en saadan Bestemmelse gif jo ikke ud paa at oprette nye Fideikommisser, men vil kun være en Modalitet, hvorunder de bestaaende Fideikommisser gif over til at blive friere Eiendom, og hvis Lovforslaget var gaaet videre og f. Ex. havde stillet sig den Opgave, efter en vis Tids Forløb aldeles at løse Majoratsbaandet, vilde jeg ogsaa have fundet det rigtigt, hvad ogsaa Betænkningen ifjor hentydede til, at indrømme en saadan Raadighed; men som Lovforslaget nu foreligger, og efter de Grændser, som deri ere dragne,

tror jeg ikke, at der er nogenjomhelst Anledning dertil, og der er jo heller ikke fremkommet noget Tvivl derom fra nogen Side. Med disse Bemærkninger skal jeg for mit Vedkommende anbefale dette Lovforslag, til hvilket jeg i de allerfleste Tilfælde kan slutte mig, til Thingets Vedtagelse.

Frederiksen: Som de ærede foregaaende Talere har ogsaa jeg med den største Tilfredsstillelse set dette Lovforslag fremkomme fra den høitærede Minister, med særlig Tilfredshed set dets nærmere Indhold, som det har, og jeg er endog i den Grad tilfreds med dette Lovforslag i det Hele taget, at ganske vist den væsentligste Bestræbelse fra min Side ved denne Lov skal være at fremme den og ikke lægge nogen Hindring i veien for den, men saavidt det staar i min Magt gjøre alt Muligt for, at denne Sag omsider maa komme til Ende. Den sidste ærede Taler (Chr. Rimestad) beklagede, at Lovforslaget ikke i een Henseende gif meget videre, nemlig at det istedetfor at være fakultativt ikke var tvingende, ikke bragte disse Eiendomme under den almindelige Arvelov. Men i saa Henseende kan jeg ikke Andet end fuldstændig billige, at den høitærede Minister er bleven staaende ved at aabne en Vej, ad hvilken de kunne overgaa til fri Eiendom. Jeg anser det i alle den Slags Forhold for at være urigtigt at komme med tvingende Bestemmelser og at ville ordne absolut efter almindelige Regler uden at tage Hensyn til Forhold, til særegne Omstændigheder; man bør efter min Mening saavidt muligt altid lade de enkelte Individuer eller Familier, som ere interesserede i Forholdet, have en afgjørende Indflydelse paa, hvorledes Forholdene ordnes; jeg vilde tværtimod ikke kunne have billiget, om den høitærede Minister i saa Henseende var gaaet videre. Jeg kan, da Taleren nu er om denne Lov, ikke Andet end benytte Leiligheden til at udtale, at det har forundret mig meget i de konservative Interessers Organ at se udtalt, at denne Lov i een Henseende adskilte sig heldigt fra de af mig og et Par andre Medlemmer her i Thinget indbragte, nemlig deri, at den ikke som vort Lovforslag indførte Tvang,